DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)
den 12 december 1996 *

I mål C-241/95,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget från High Court of Justice (Queen's Bench Division) att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

The Queen

och

Intervention Board for Agricultural Produce,

ex parte: **Accrington Beef Co. Ltd m. fl.,**

angående giltigheten av artiklarna 1.2 och 2.2 i kommissionens förordning (EG) nr 214/94 av den 31 januari 1994 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 130/94 om importordningen för fryst nötkött som omfattas av KN-nummer 0202 och produkter som omfattas av KN-nummer 0206 29 91 (EGT nr L 27, s. 46) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå],

meddelar

* Rättegångsspråk: engelska.

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L. Sevón samt domarna D. A. O. Edward och M. Wathelet (referent),

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: avdelningsdirektören D. Louterman-Hubeau,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— Accrington Beef Co. Ltd m. fl., genom John Ratliff, barrister, med fullmakt från Ramsbottom and Co., solicitors,

— Förenade kungarikets regering, genom Stephen Braviner, Treasury Solicitor's Department, i egenskap av ombud, biträdd av David Anderson, barrister,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom James Macdonald Flett, rättstjänsten, i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid sammanträdet den 12 september 1996 av: Accrington Beef Co. Ltd m. fl., företrätt av John Ratliff, Förenade kungarikets regering, företrädd av Stephanie Ridley, Treasury Solicitor's Department, i egenskap av ombud, biträdd av David Anderson, och kommissionen, företrädd av James Macdonald Flett,

och efter att den 17 oktober 1996 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 High Court of Justice (Queen's Bench Division) har genom beslut av den 20 juni 1995, som inkom till domstolens kansli den 10 juli samma år, begärt att domstolen enligt artikel 177 i EG-fördraget skall meddela ett förhandsavgörande avseende giltigheten av artiklarna 1.2 och 2.2 i kommissionens förordning (EG) nr 214/94 av den 31 januari 1994 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 130/94 om importordningen för fryst nötkött som omfattas av KN-nummer 0202 och produkter som omfattas av KN-nummer 0206 29 91 (EGT nr L 27, s. 46).

2 Frågorna har uppkommit i en tvist mellan Accrington Beef Co. Ltd m. fl. (nedan kallade Accrington Beef m. fl.) och Intervention Board for Agricultural Produce (nedan kallad Intervention Board), den myndighet i Förenade kungariket som ansvarar för förvaltningen av den gemensamma jordbrukspolitiken i fråga om villkoren för att få tillgång till en gemenskapstullkvot som öppnats för visst fryst nötkött och vissa andra produkter genom artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 130/94 av den 24 januari 1994 om öppnande och förvaltning av en gemenskapstullkvot för fryst nötkött som omfattas av KN-nummer 0202 och produkter som omfattas av KN-nummer 0206 29 91 (1994) (EGT nr L 22, s. 3) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå].

3 Denna kvot har fastställts till 53 000 ton urbenat kött. Inom ramen för denna kvot uppgår den tillämpliga tullsatsen i Gemensamma tulltaxan till 20 procent och avgiften till 0 procent.

4 Enligt artikel 2 i förordning nr 130/94 fördelas denna kvot på två delar enligt följande:

"a) Den första delen, som är lika med 80 procent eller 42 400 ton, skall fördelas mellan importörer som kan bevisa att de inom ramen för denna importordning har importerat fryst kött som omfattas av KN-nummer 0202 och produkter som omfattas av KN-nummer 0206 29 91 under de tre senaste åren" (nedan kallade traditionella importörer).

"b) Den andra delen, som är lika med 20 procent eller 10 600 ton, fördelas mellan aktörer som kan bevisa att de har bedrivit handel med tredje land med nötkött, förutom det nötkött som omfattas av denna importordning eller av ordningar för passiv och aktiv förädling. Handeln skall innefatta en viss lägsta kvantitet och ha bedrivits under en period som skall fastställas närmare" (nedan kallade andra aktörer).

5 Tillämpningsföreskrifterna för förordning nr 130/94, bland annat vad gäller fördelningen av tillgängliga kvantiteter mellan traditionella importörer och andra aktörer, beslutas i överensstämmelse med artikel 4 i förordningen av kommissionen enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 27 i rådets förordning (EEG) nr 805/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött (EGT nr L 148, s. 24). Detta förfarande innefattar samråd med en förvaltningskommitté.

6 Kommissionen har på så sätt antagit förordning nr 214/94. I artikel 1.1 och 1.2 återges kriterierna för fördelning av tullkvotens två delar, såsom dessa har fastställts i artikel 2 i förordning nr 130/94, med det klarläggandet att den andra delen är förbehållen aktörer som kan bevisa att de "har importerat minst 50 ton nötkött under år 1992 och minst 80 ton under år 1993" som inte omfattades av tullkvoter eller har "exporterat minst 110 ton nötkött under år 1992 och minst 150 ton under år 1993 till tredje land".

7 Det finns anledning påpeka att de tröskelvärden för exporten som har fastställts för kvoten år 1994 är högre än de tröskelvärden som fastställdes för kvoterna för åren 1992 och 1993, vilka uppgick till 110 ton under vart och ett av referensåren (se kommissionens förordning (EEG) nr 3701/91 av den 18 december 1991 om tillämpningsföreskrifter för den importordning som införts genom rådets förordning (EEG) nr 3667/91 för fryst nötkött som omfattas av KN-nummer 0202 och produkter som omfattas av KN-nummer 0206 29 91 (EGT nr L 350, s. 34) samt kommissionens förordning (EEG) nr 3771/92 av den 22 december 1992 om tillämpningsföreskrifter för den importordning som införts genom rådets förordning (EEG) nr 3392/92 för fryst nötkött som omfattas av KN-nummer 0202 och produkter som omfattas av KN-nummer 0206 29 91 (EGT nr L 383, s. 36) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]).

8 Enligt artikel 1.3 och 1.4 samt artikel 3.3 tredje stycket i förordning nr 214/94 "skall 42 000 ton fördelas mellan olika (traditionella) importörer i förhållande till de kvantiteter som de har importerat under referensåren", medan "10 600 ton skall fördelas i förhållande till de kvantiteter som (andra) berättigade aktörer har ansökt om", dock maximalt 50 ton per ansökan. Med tillämpning av artikel 4.2 andra stycket kan emellertid lottning anordnas för det fall antalet ansökningar är så stort att varje aktör annars skulle komma att tilldelas en kvantitet på mindre än 5 ton.

9 I artikel 2.2 i förordning nr 214/94 tilläggs att bolag, som har bildats genom sammanslagning av företag vilka var för sig förfogar över rättigheter som är förbehållna traditionella importörer i överensstämmelse med artikel 1.1, har samma rättigheter som de företag av vilka de har bildats. I ett informationsmeddelande som kommissionen sände till samtliga medlemsstater den 5 februari 1992 preciserades i fråga om motsvarande artikel i förordning nr 3701/91 att dessa bestämmelser inte var tillämpliga på ansökningar som ingivits av andra aktörer.

10 Accrington Beef m. fl. utgörs av 27 företag som är verksamma som köttproducenter och köttgrossister i Lancashire (England). Samtliga dessa bolag ingår i Slingerkoncernen, utom Red Rose Meat Packers Ltd som emellertid kontrolleras av familjen Slinger.

11 År 1994 kunde tretton av dessa delta vid fördelningen av kvoten för traditionella importörer och tilldelades en kvantitet på 2 508 kg vardera med anledning av deras import av nötkött under år 1993 inom ramen för kvoten för andra aktörer. Samtliga ansökningar år 1994 från de 27 sökandena vid den nationella domstolen om att få tillgång till den sistnämnda kvoten avslogs däremot genom skrivelser från Intervention Board av den 8 mars och 5 maj 1994, på den grunden att bolagen inte uppfyllde de i förordning nr 214/94 föreskrivna villkoren i fråga om tonnage och i synnerhet på grund av att de inte hade exporterat minst 150 ton nötkött under år 1993. Genom skrivelse av den 11 februari 1994 meddelade Intervention Board sökandena vid den nationella domstolen vidare, med hänvisning till kommissionens ovannämnda informationsmeddelande av den 5 februari 1992, att de inte hade rätt att lägga samman de resultat som var och en av dem hade uppnått i syfte att uppfylla villkoren för "andra aktörer".

12 Accrington Beef m. fl. har vid den hänskjutande domstolen bestritt giltigheten av både artikel 1.2 i förordning nr 214/94, i vilken referenskvantiteterna för att bli berättigad till kvoten för andra aktörer fastställs, i synnerhet vad gäller exporten, och artikel 2.2 i samma förordning, till den del som bolag som bildats genom företagssammanslagningar fråntas rätten att kumulera de resultat som vart och ett av dessa företag har uppnått i syfte att bli berättigade till denna kvot för år 1994.

13 High Court of Justice anser att den inte är behörig att själv bedöma giltigheten av de nämnda bestämmelserna i förordning nr 214/94 och har ställt följande frågor till domstolen:

"1) Är artikel 1.2 i kommissionens förordning (EG) nr 214/94 ogiltig och strider den mot gemenskapsrätten i den mån som den innehåller ett krav på att aktörer, som på grundval av sin tidigare export av nötkött vill få tillgång till den tullkvot för år 1994 som åsyftas i denna bestämmelse, skall ha exporterat

minst 150 ton under det föregående året och inte längre de 110 ton som krävdes för år 1993? Är i synnerhet artikel 1.2 ogiltig och strider den mot gemenskapsrätten på grund av att kommissionen

a) har överskridit de befogenheter som den tillerkänns genom rådets förordning (EG) nr 130/94,

b) har åsidosatt proportionalitetsprincipen,

c) har åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar,

d) har underlåtit att motivera denna bestämmelse på ett riktigt sätt, trots att det åligger kommissionen att göra det enligt artikel 190 i EG-fördraget, och/eller

e) har antagit denna bestämmelse utan att i vederbörlig ordning samråda med Förvaltningskommittén för nötkött i strid med artikel 4 i förordning (EG) nr 130/94 och artikel 27 i förordning (EEG) nr 805/68?

2) Är artikel 2.2 i kommissionens förordning (EG) nr 214/94 ogiltig och strider den mot gemenskapsrätten i den mån som bolag, som har bildats genom sammanslagning av företag av vilka vart och ett grundar sina rättigheter på artikel 1.2, fråntas möjligheten att kumulera de resultat som vart och ett av dessa företag har uppnått tidigare? Strider artikel 2.2 i synnerhet mot

a) icke-diskrimineringsprincipen, i den mån som de bolag som grundar sina rättigheter på artikel 1.1 i förordningen kan sammanställa och kumulera de resultat som uppnåtts tidigare för att få tillgång till kvoten, då däremot de bolag som grundar sina rättigheter på artikel 1.2 inte har denna möjlighet, och/eller

b) den vilja som uttrycks i andra övervägandet i rådets förordning (EG) nr 130/94, att säkerställa att samtliga berörda aktörer inom gemenskapen får kontinuerlig tillgång till den ifrågavarande kvoten?"

Upptagande till sakprövning av invändningen om rättsstridighet

14 Den brittiska regeringen undrar om inte Accrington Beef m. fl., med hänsyn till domen av den 9 mars 1994 i målet TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, Rec. s. I-833), skall förklaras ha förverkat sin rätt att vid den hänskjutande domstolen göra gällande att artiklarna 1.2 och 2.2 i kommissionens förordning nr 214/94 är rättsstridiga, eftersom de inte har väckt talan om ogiltigförklaring av dessa bestämmelser inom den i artikel 173 i fördraget angivna tidsfristen, såsom de skulle ha haft rätt att göra.

15 Det räcker i detta avseende att konstatera att när det gäller omtvistade bestämmelser i en gemenskapsförordning som i allmänna ordalag riktar sig till abstrakt angivna personkategorier och objektivt bestämda situationer, är det inte uppenbart att en talan mot nämnda förordning av Accrington Beef m. fl. grundad på artikel 173 i fördraget skulle ha tagits upp till sakprövning.

16 Mot denna bakgrund saknar det mening att hänvisa till det ovannämnda målet TWD (Textilwerke Deggendorf), som avsåg ett bolag som obestridligen hade rätt och hade informerats om att det hade rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av den gemenskapsrättsakt som bolaget vid en nationell domstol hade gjort gällande var rättsstridig.

Den första frågan

17 Den hänskjutande domstolen vill med sin första fråga att domstolen skall uttala sig om giltigheten av artikel 1.2 i förordning nr 214/94 i det avseendet som de andra aktörernas del av tullkvoten är förbehållen de sökande som kan bevisa att de har exporterat en kvantitet om minst 110 ton nötkött år 1992 och 150 ton år 1993 till tredje land.

18 Flera invändningar har framställts mot artikel 1.2 i förordning nr 214/94 vid den hänskjutande domstolen.

19 För det första har Accrington Beef m. fl. gjort gällande att kommissionen har överskridit de befogenheter som den har tillerkänts av rådet genom att inte vid fastställelsen av tröskelvärdena för exporten beakta att sökandenas verksamhet drivs på ett seriöst sätt och att deras handelsutbyte med tredje land är av representativ karaktär, i enlighet med vad som stadgas i tredje övervägandet i rådets förordning nr 130/94, och inte heller att det är nödvändigt att säkerställa lika och kontinuerlig tillgång till tullkvoten för samtliga berörda aktörer. Accrington Beef m. fl. har tillagt att kommissionen i själva verket har eftersträvat rättsstridiga mål genom att försöka dels begränsa antalet ansökningar om att få del av kvoten för andra aktörer i syfte att undvika den lottning som emellertid är föreskriven i gemenskapsbestämmelserna, dels undvika att kvoten går till fiktiva bolag, det vill säga bolag som bildats enbart i syfte att göra det möjligt för den koncern i vilken de ingår att dra största möjliga fördelar av systemet med fördelningen av den del av tullkvoten som är förbehållen andra aktörer.

20 Det kan i detta avseende erinras om att rådet kan se sig föranlåtet att inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken ge kommissionen avsevärda genomförandebefogenheter, eftersom det endast är kommissionen som kontinuerligt och uppmärksamt kan följa utvecklingen på jordbruksmarknaderna och handla med den snabbhet som situationen kräver. Avsevärda genomförandebefogenheter är desto mer berättigade i detta fall, eftersom de skall utövas i enlighet med det så kallade

"förvaltningskommittéförfarandet", vilket gör det möjligt för rådet att förbehålla sig rätten att självt ingripa (se bland annat dom av den 29 februari 1996, Frankrike och Irland mot kommissionen, C-296/93 och C-307/93, REG s. I-795, punkt 22).

21 Det har i detta fall inte bestritts att kommissionen med stöd av artikel 4 i förordning nr 130/94 hade befogenhet att i enlighet med det så kallade "förvaltningskommittéförfarandet" fastställa villkoren för att få del av kvoten för andra aktörer, det vill säga minimikvantiteterna och referensperioden som anges i artikel 2 b i samma förordning.

22 Mot denna bakgrund skall det prövas om de åtgärder som kommissionen har vidtagit är förenliga med det mål som eftersträvas med grundförordningen.

23 Det framgår av andra övervägandet i förordning nr 130/94 att rådet avsåg att "säkerställa att samtliga berörda aktörer inom gemenskapen får lika och kontinuerlig tillgång till nämnda kvot". I tredje övervägandet preciseras i detta hänseende att "ordningen består i att kommissionen fördelar de tillgängliga kvantiteterna mellan traditionella importörer och andra aktörer som är verksamma inom handel med nötkött" och "för att säkerställa att ovannämnda aktörer bedriver sin verksamhet på seriöst sätt bör dock endast kvantiteter av viss storlek beaktas vilka är representativa för handelsutbytet med tredje land".

24 Denna sista precisering innebär emellertid inte att rådet har avsett att skapa en direkt koppling mellan de belopp och kvantiteter som fastställs av kommissionen och utvecklingen av handelsutbytet med tredje land, utan urvalskriterierna skall vara av sådant slag att lika och kontinuerlig tillgång till kvoten är möjlig endast för sådana aktörer som har bedrivit omfattande import eller export.

25 Såsom den brittiska regeringen och kommissionen har påpekat är den artificiella uppdelningen av vissa aktörers ekonomiska struktur genom det ständigt ökande antalet "fiktiva bolag" av sådant slag att den kan leda till att ordningen drabbas av funktionsstörningar och att målet med lika och kontinuerlig tillgång till tullkvoten för samtliga berörda aktörer, oavsett deras storlek, äventyras. Uppsplittringen av stora aktörer leder till att antalet ansökningar ökar samtidigt som de tillgängliga kvantiteterna minskar för seriösa aktörer av mindre storlek, vilka under dessa förhållanden löper risk att helt uteslutas från tullkvoten.

26 Den första invändningen om att befogenheterna har överskridits skall således underkännas.

27 För det andra har kommissionen enligt Accrington Beef m. fl. även åsidosatt proportionalitetsprincipen, eftersom höjningen av tröskelvärdet för exporten har fått till följd att små eller medelstora aktörer inte får tillgång till kvoten i fråga. Denna höjning är dessutom oproportionerlig i förhållande till uppkomna förändringar av handelsvolymen, och om avsikten verkligen var att utestänga fiktiva bolag har detta mål fullständigt missats.

28 Det kan konstateras att kommissionen har påpekat att de tröskelvärden för exporten som gällde för kvoten år 1994 fastställdes i förhållande till de tröskelvärden som krävdes för kvoterna åren 1992 och 1993. Medan de sistnämnda uppgick till 110 ton under vart och ett av referensåren (1990—1991 respektive 1991—1992), fastställdes de omtvistade tröskelvärdena för att få del av kvoten år 1994 till 110 ton för år 1992 och till 150 ton för år 1993.

29 Det kan i detta avseende påpekas att med hänsyn till målet som är att säkerställa lika och kontinuerlig tillgång till tullkvoten för samtliga berörda aktörer inom gemenskapen borde den genomförda förändringen rimligen innebära att ett stort antal artificiella företag, som bildats enbart i syfte att erhålla en betydande del av tullkvoten, fråntas rätten att få del av kvoten, utan att det har visats att höjningen

av tröskelvärdena har medfört att ett stort antal små aktörer inte kan få tillgång till kvoten. Följaktligen har kommissionen inte uppenbart överskridit sitt betydande utrymme för skönsmässig bedömning när den beslutade om höjningen av tröskelvärdena.

30 Vidare, såsom redan har påpekats i punkt 24 ovan, framgår det varken av syftet eller själva lydelsen av rådets grundförordning att kommissionen är skyldig att koppla tröskelvärdena för exporten direkt till utvecklingen av handelsvolymen med tredje land.

31 Invändningen om att proportionalitetsprincipen har åsidosatts skall således underkännas.

32 För det tredje har kommissionen enligt Accrington Beef m. fl. även åsidosatt principen om skydd för berättigade förväntningar genom att höja de fastställda tröskelvärdena för export till tredje land utan att vare sig förvarna eller samråda med de berörda aktörerna.

33 Det kan erinras om att aktörer enligt domstolens fasta rättspraxis inte kan åberopa berättigade förväntningar för att vidmakthålla en befintlig situation som kan ändras inom ramen för gemenskapsinstitutionernas befogenhet att företa skönsmässiga bedömningar och detta gäller i synnerhet i fråga om den gemensamma organisationen av marknaderna, vars genomförande innebär en ständig anpassning till förändringar av den ekonomiska situationen (se bland annat dom av den 14 februari 1990, Delacre m. fl. mot kommissionen, C-350/88, Reg. s. I-395, punkt 33).

34 Kommissionen har i detta avseende gjort gällande att tullkvoten förvaltas på årlig basis och att en läsning av förordningarna nr 214/94 och nr 130/94 inte kan ge intrycket av att urvalskriterierna skulle förbli oförändrade. Dessa kriterier fastställs alltid innan ansökningarna inges för innevarande år, men efter att den relevanta referensperioden är utgången, i syfte att undvika försök till spekulation och för att möjliggöra en korrekt tillämpning av ordningen.

35 Den brittiska regeringen delar denna åsikt.

36 Det finns anledning att godta de ståndpunkter som kommissionen och den brittiska regeringen har försvarat. Varje normalt kunnig och omsorgsfull aktör bör känna till att en ändring av tröskelvärdena för exporten kan komma att inträffa varje gång som en ny årlig kvot antas. Ett för tidigt offentliggörande av nya urvalskriterier skulle leda till att främja bildandet av "fiktiva bolag" som skulle vara exakt anpassade till de nya tröskelvärdena, vilket skulle medföra att de stora koncernerna kunde dra maximala fördelar av tullkvoten. Såsom redan har påpekats i punkt 25 ovan skulle en uppsplittring av stora aktörer vara till skada för en smidig tillämpning av ordningen.

37 Invändningen om att principen om skydd för berättigade förväntningar har åsidosatts skall således underkännas.

38 För det fjärde anser Accrington Beef m. fl. att kommissionen har åsidosatt sin motiveringsskyldighet enligt artikel 190 i EG-fördraget. De har särskilt hänvisat till övervägandena i förordning nr 214/94 vilka, enligt sökandena, endast utgör en upprepning av stereotypa formuleringar hämtade ur förordningar från tidigare år, utan att någon hänvisning görs till höjningen av tröskelvärdena för exporten.

39 Enligt fast rättspraxis kan det inte krävas att motiveringen av förordningar närmare skall ange de ibland mycket talrika och komplicerade sakliga och rättsliga detaljer som omfattas av förordningarna, då dessa passar in i systematiken i den helhet som de ingår i och då det för att uppfylla kraven enligt artikel 190 i fördraget räcker att motiveringen är anpassad till den ifrågavarande rättsaktens beskaffenhet. Det skall på ett klart och otvetydigt sätt framgå av motiveringen hur den institution som är upphovsman till rättsakten har resonerat, så att de berörda kan få kännedom om skälen till den antagna bestämmelsen och så att domstolen ges möjlighet att utföra sin prövning (se bland annat dom av den 22 januari 1986, Eridania m. fl., 250/84, Rec. s. 117, punkterna 37 och 38, och ovannämnda dom i målet Frankrike och Irland mot kommissionen, punkt 72).

40 Såsom kommissionen har påpekat hänvisas i detta fall uttryckligen i förordning nr 214/94 till förordning nr 130/94, i vilken målet med ordningen och de allmänna principerna för hur tullkvoten skall förvaltas anges. I andra övervägandet i förordning nr 214/94 understryks dessutom nödvändigheten av att säkerställa en smidig övergång från en ordning som bygger på nationell förvaltning till en ordning förvaltad av gemenskapen, samtidigt som särdragen i handeln med de ifrågavarande produkterna skall beaktas samt nödvändigheten av att förbehålla tillgången till den andra delen av kvoten åt aktörer som kan styrka att deras verksamhet är omfattande och att de kvantiteter som de hanterar är av viss betydelse. Av femte övervägandet framgår nödvändigheten av en effektiv förvaltning och förebyggandet av bedrägeri.

41 De skäl som har föranlett kommissionen att ändra villkoren för att få tillgång till kvoten för andra aktörer framgår således klart och otvetydigt både av övervägandena i förordning nr 130/94, som det hänvisas till i förordning nr 214/94, och av övervägandena i den sistnämnda förordningen.

42 Invändningen om att motivering saknas eller är bristfällig skall således underkännas.

43 För det femte har Accrington Beef m. fl. påstått att förordning nr 214/94 inte har antagits med iakttagande av förfarandet i artikel 4 i förordning nr 130/94, mot bakgrund av att samrådet med Förvaltningskommittén anordnades så sent som möjligt utan att kommittémedlemmarna fick möjlighet att tänka över ärendet eller rådgöra med aktörerna inom nötköttssektorn.

44 Det räcker i detta avseende att konstatera att samråd med Förvaltningskommittén i förevarande fall har ägt rum avseende kommissionens förslag till förordning och att kommittén har avgivit ett positivt yttrande.

45 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 71 i sitt förslag till avgörande innehåller förordning nr 805/68, till vilken det hänvisas i artikel 4 i förordning nr 130/94, i alla händelser inte någon bestämmelse om en särskild frist för tiden från det att ärendet hänskjuts till Förvaltningskommittén till det att denna skall avge sitt yttrande. I artikel 27.2 preciseras endast att kommittén skall yttra sig inom den tid som ordföranden bestämmer.

46 Av det ovan anförda framgår att prövningen av artikel 1.2 i förordning nr 214/94 inte har visat att det föreligger omständigheter av sådant slag att denna bestämmelses giltighet påverkas.

Den andra frågan

47 Den hänskjutande domstolen har med sin andra fråga begärt att domstolen skall bedöma giltigheten av artikel 2.2 i förordning nr 214/94 i den mån den innebär att bolag, som bildats genom sammanslagning av företag vilka önskar få del av kvoten för andra aktörer, fråntas möjligheten att kumulera de resultat som vart och ett av dessa företag tidigare har uppnått.

48 Enligt Accrington Beef m. fl. har kommissionen, genom att frånta dem denna möjlighet som endast är öppen för de företag som grundar sina rättigheter på artikel 1.1 i förordning nr 214/94, dels åsidosatt icke-diskrimineringsprincipen, dels hindrat lika och kontinuerlig tillgång till kvoten i fråga för alla berörda aktörer inom gemenskapen. Accrington Beef m. fl. har tillagt att artikel 2.2 i förordning nr 214/94 är rättsstridig även på grund av att den inte innehåller någon motivering av vilken det framgår varför endast de resultat som beaktas för fördelningen av den traditionella kvoten kan kumuleras.

49 Inledningsvis gäller enligt domstolens fasta rättspraxis att förbudet mot diskriminering i artikel 40.3 i EG-fördraget endast är ett konkret uttryck för gemenskapsrättens allmänna likabehandlingsprincip, enligt vilken lika situationer inte får behandlas olika och olika situationer inte får behandlas lika, med mindre en sådan behandling är objektivt berättigad (se bland annat dom av den 13 december 1984, Sermide, 106/83, Rec. s. 4209, punkt 28).

50 Såsom den brittiska regeringen och kommissionen emellertid har påpekat kan sättet att fördela den kvot som är förbehållen traditionella aktörer inte jämföras med sättet att fördela den kvot som är förbehållen andra aktörer.

51 Enligt artikel 1.3 i förordning nr 214/94 fördelas nämligen de traditionella importörernas kvot i proportion till hur mycket var och en av de berättigade aktörerna har importerat, det vill säga de aktörer som kan styrka att de har importerat fryst kött och andra produkter inom ramen för tullkvoten under de senaste tre åren.

52 Enligt artikel 1.4 i förordning nr 214/94 fördelas den kvot som är förbehållen andra aktörer inte i proportion till hur mycket som har importerats eller exporterats utan i proportion till efterfrågade kvantiteter, med utgångspunkt i att ansökan enligt artikel 3.3 tredje stycket inte kan avse större kvantiteter än 50 ton fryst kött.

53 Det är mot bakgrund av denna skillnad i hur kvoten fördelas, beroende på om den är förbehållen traditionella aktörer eller andra aktörer, som räckvidden av artikel 2.2 i förordning nr 214/94 skall granskas.

54 Det framgår av denna bestämmelse att i händelse av sammanslagning kan de traditionella aktörer som redan uppfyller urvalsvillkoren för att få del av kvoten kumulera den rätt till tillgång till kvoten som var och en av dem förfogar över.

55 Det tycks således att den möjlighet att kumulera rätten till tillgång till den traditionella kvoten som föreskrivs i artikel 2.2 i förordning nr 214/94 inte syftar till att fastställa att de bolag som bildats genom företagssammanslagningar uppfyller villkoren för att få del av kvoten — vilka annars inte skulle vara berättigade till det — utan till att göra det möjligt för dem att lägga samman de andelar av kvoten som vart och ett av de sammanslagna företagen redan innehade.

56 Mot denna bakgrund skulle en utvidgning av räckvidden av artikel 2.2 till förmån för sammanslagna företag som inte är berättigade att få del av kvoten som är förbehållen andra aktörer, för att dessa företag skall anses bli berättigade, innebära att denna bestämmelse fick ett ytterligare syfte.

57 Dessutom, för det fall de sammanslagna företagen redan var berättigade till kvoten för andra aktörer, skulle en utvidgning till deras förmån av den möjlighet till kumulation som föreskrivs i artikel 2.2 inte vara av något praktiskt intresse, eftersom varje därpå följande fördelning skulle göras med hänvisning, inte till den tidigare handelsvolymen, utan med hänvisning till ansökan från det bolag som bildats genom sammanslagningen om att få del av kvoten med maximalt 50 ton.

58 Av det ovan anförda framgår att de andra aktörernas situation inte kan jämföras med de traditionella importörernas vad gäller villkoren för att få del av kvoten och fördelningen av denna. Följaktligen skall invändningen om att principen om ickediskriminering har åsidosatts underkännas.

59 När det därefter gäller invändningen om att målet med lika och kontinuerlig tillgång till tullkvoten för samtliga berörda aktörer inom gemenskapen inte har beaktats, finns det anledning att i enlighet med kommissionen konstatera att förverkligandet av detta mål i hög grad skulle äventyras om den uppfattning godtas som Accrington Beef m. fl. har gjort gällande. Koncerner skulle nämligen bibehålla möjligheten att på artificiell väg fördela sina verksamheter mellan ett stort antal skilda bolag, för att på detta sätt försäkra sig om att de i händelse av en överraskande höjning av tröskelvärdena — genom att genomföra nödvändiga sammanslagningar efter offentliggörandet av dessa tröskelvärden — skulle kunna fortsätta att inge flera ansökningar om att få del av kvoten för andra aktörer.

60 När det slutligen gäller invändningen om att en motivering av artikel 2.2 i förordning nr 214/94 saknas, finns det anledning att med hänvisning till den rättspraxis som nämnts i punkt 39 i denna dom konstatera att skälen för att begränsa möjligheten till kumulation till endast traditionella importörer som redan är berättigade framgår klart och otvetydigt av villkoren för att få tillgång till tullkvoten och för fördelningen av kvoten mellan berättigade aktörer, såsom dessa villkor har angivits ovan.

61 Av det ovan anförda framgår att prövningen av artikel 2.2 i förordning nr 214/94 inte har visat att det föreligger omständigheter av sådant slag att denna bestämmelses giltighet påverkas.

Rättegångskostnader

62 De kostnader som har förorsakats den brittiska regeringen och Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

— angående de frågor som genom beslut av den 20 juni 1995 förts vidare av High Court of Justice (Queen's Bench Division) — följande dom:

Prövningen av artiklarna 1.2 och 2.2 i kommissionens förordning (EG) nr 214/94 av den 31 januari 1994 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 130/94 om importordningen för fryst nötkött som omfattas av KN-nummer 0202 och produkter som omfattas av KN-nummer 0206 29 91 har, mot bakgrund av skälen för beslutet om hänskjutande, inte visat att det föreligger omständigheter av sådant slag att dessa bestämmelsers giltighet påverkas.

Sevón Edward Wathelet

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 december 1996.

R. Grass L. Sevón

Justitiesekreterare Ordförande på första avdelningen